

[Indenrigsministeren.]

ført en ikke uvæsentlig lettelse i den daglige husholdning³ til gavn for husmødrene. Det gode, som husmødrene herved har fået, mener jeg ikke de bør berøves. Jeg ved heller ikke rigtig, om det var det, det ærede medlem mente, da det ærede medlem gav udtryk for, at der skal ske noget omgående, for hvis der skal ske noget omgående, må det da være det, at der fra lovgivningsmagtens side skal udstedes forbud mod brug af disse sulfomidler. Jeg mener, at det skal være meget tungtvejende hensyn, som taler derfor.

På baggrund af de her nævnte synspunkter mener jeg ikke, at der på nuværende tidspunkt er grund til at gennemføre et forbud mod anvendelse af ikke fuldt nedbrydelige syntetiske vaskemidler. Men det er da klart, at vi fortsat vil følge spørgsmålet med opmærksomhed, således at der kan gribes ind, hvis sundhedsmæssige hensyn måtte tilsige, at det offentlige foretager en regulering på dette område.

Skræppenborg-Nielsen: Jeg takker naturligvis for svaret og har kun den bemærkning til den højtærede indenrigsminister, om den højtærede minister ikke er enig med mig i, at det er meget tungtvejende grunde, når fiskene i vore farvande dør på grund af brugen af disse syntetiske vaskemidler.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): For fiskene er det tungtvejende grunde, men ikke for sundhedsstyrelsen. Men jeg vil gerne spørge det ærede medlem: mener det ærede medlem, at vi på det grundlag skal forbyde disse vaskemidler herhjemme?

Formanden: I henhold til forretningsordenen kan det ærede medlem ikke svare.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Birthe Wetlesen** til justitsministeren:

„Vil ministeren foranledige, at der indføres en ændret praksis, således at klip af film, der er forbudt for børn, ikke vises ved forestillinger, der er tilladt for disse?“

Birthe Wetlesen: I biografteaterloven af 13. april 1938, som er ændret under 31. marts 1960, hedder det i § 20, stk. 1:

„Film skal, forinden de forevises offentligt, godkendes af statens filmcensur. Censurens godkendelse kan betinges af, at filmen ikke forevises for børn under en bestemt aldersgrænse, der i det enkelte tilfælde fastsættes til enten 12 eller 16 år.“

Videre hedder det i § 21, stk. 2:

„Film, der skønnes egnede til på skadelig måde at påvirke børns sind eller retsbegreber, må ikke godkendes til forevisning for børn.“

Det er min opfattelse, at disse paragraffer ikke skelner mellem komplette film og filmsudklip. Enhver film og ethvert filmsudklip, der vises ved offentlige forestillinger, hvortil der er adgang for børn, må være godkendt af filmcensuren — ellers er der jo ingen mening med loven.

Enkelte af vore biografteatre er tilsyneladende af en anden opfattelse, idet de i forbindelse med egentlige børnefilm her i efterårsferien inden hovedfilmen og som reklame for deres næste program har vist uddrag af film, der er forbudt for børn. Disse uddrag eller trailere er, som også en af vore aftenaviser har anført det, som oftest klippet af de stærkeste scener i filmen, og det enten det drejer sig om en sexet film eller en krigsfilm — der skal jo reklameres.

Hvordan kan det gå til, at sådanne uddrag fra film, der af den danske filmcensur for at beskytte børnene er forbudt for dem, kan vises i biograferne i forbindelse med forevisning af film, som alle må se, ja, tilmed før hvad jeg vil kalde en speciel børnefilm? Det forekommer mig aldeles blottet for logik, og derfor spørger jeg den højtærede justitsminister, om ministeren vil foranledige, at der indføres en ændret praksis, således at klip af film, der er forbudt for børn, ikke vises ved forestillinger, der er tilladt for disse.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Efter den gældende ordning bliver de klip fra en spillefilm, som vises i biograferne som reklame for den pågældende film, censureret som selvstændige film. Et sådant klip, altså en såkaldt trailer, kan altså blive til-